

členů. Proto také nařizuje § 11 stanov při uprázdnění místa některého člena správní rady, by podle povahy věci co nejdříve počet správních radů byl doplněn (volbou při nejbližší valné hromadě, pokud se týče ihned). Podle čl. 210 obch. zák. musí býti společenská smlouva zapsána do obchodního rejstříku toho obchodního soudu, v jehož obvodu má společnost sídlo. Teprve zápisem schválené společenské smlouvy do obchodního rejstříku vstupuje společnost jako taková v život. (čl. 211 obch. zák.). Musí tudíž rejstříkový soud, povoluje po ustavující valné hromadě (§ 9 stanov) zápis, dbáti toho, by organizace společnosti vyhovovala předpisům stanov, zejména, by představenstvo bylo tak sestaveno, jak určují stanovy, neboť jinak kryl by zápisem stav odporující stanovám. Z toho plyne, že, sezná-li i později, že skutečný počet členů představenstva neodpovídá zapsaným stanovám, že se tedy skutečný stav neshoduje se stavem rejstříkovým, jest oprávněn zjednatí nápravu. Tím nikterak nezasahuje do práva společnosti, by si neupravila své vnitřní poměry v mezích stanov, nýbrž dbá v podstatě právě jen toho, by bylo vyhověno zásadě pravdivosti konstitutivního rejstříkového zápisu.

Čís. 9936.

I rekurs (dovolací rekurs) proti usnesení prvního (rekursního) soudu, jimž byl (dovolacímu) rekursu přiznán odkládací účinek, může býti podán samostatně, není-li tu již dalšího odporovatelného rozhodnutí.

Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkládacího účinku dovolacímu rekursu (§ 524, druhý odstavec, c. ř. s.) přísluší soudu první stolice, nikoliv soudu rekursnímu.

(Rozh. ze dne 23. května 1930, R I 301/30).

Usnesením ze dne 12. února 1930 povolil rekursní soud prozatímní opatření. An odpůrce ohroženého podal do tohoto usnesení dovolací rekurs, zastavil rekursní soud usnesením ze dne 21. března 1930 výkon prozatímního opatření, povoleného usnesením ze dne 12. února 1930, až do vyřízení dovolacího rekursu proti tomuto usnesení.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu ohroženého do usnesení ze dne 21. března 1930 a toto usnesení zrušil.

Důvody:

Jde tu především o otázku, zda rekurs jest vůbec přípustný, hledíc k předpisu poslední věty druhého odstavce § 524 c. ř. s., který podle §§ 78 a 402 ex. ř. platí i pro prozatímní opatření (rozh. č. 4457, 5961 a 6738 sb. n. s.). K otázce té jest přisvědčiti. Řečený předpis vylučuje jen podání samostatného opravného prostředku proti usnesení, jimž byl povolen dočasný odklad, straně postižené přísluší tedy podle § 514 c. ř. s. právo k rekursu proti tomuto usnesení, jenže stížnost podle § 515

c. ř. s. může uplatnit jen opravným prostředkem, podaným proti nejbližšímu rozhodnutí, jež lze napadati. Z toho však plyne, že i rekurs takto odložený může býti podán samostatně, není-li tu již dalšího rozhodnutí, jež by bylo lze napadati, jak tomu jest i v souzeném případě, kde podáním dovolacího rekursu do usnesení rekursního soudu ze dne 12. února 1930 byl pořad stolic v řízení o prozatímním opatření již úplně vyčerpán, takže předpis § 524 c. ř. s. v tomto případě přípustnosti rekursu nevádí.

Ve věci samé jest rekursu přiznati oprávnění, pokud vytýká, že o návrhu odpůrce ohrožené strany, by jeho dovolacímu rekursu proti usnesení ze dne 12. února 1930 byl přiznán odkládací účinek, měl rozhodnouti okresní soud v R. jako soud první stolice, nikoliv krajský soud v Č. jako soud rekursní. Podle § 524 druhý odstavec c. ř. s. má ovšem o takovém návrhu rozhodnouti soud, jenž vydal napadené usnesení, jímž je v souzeném případě krajský soud v Č. Jde tu však jako v § 520 c. ř. s. o zřejmě nesprávnou dikci zákona, která odporuje úmyslu zákonodárce, neboť měl na mysli soud první stolice. Vždyť tento soud má po ruce spisy a může bez prodlení o návrhu na přiznání odkládacího účinku rozhodnouti, což vyžaduje povaha věci, neboť prodlení ve vyřízení návrhu na přiznání odkladu maří účel odkladu (rozh. čís. 8665 sb. n. s. Neumann, komentář k c. ř. s.). Usnesení rekursního soudu jest proto ve smyslu § 477 čís. 3 c. ř. s. zmatečné. Jelikož dovolací rekurs, o jehož odkládací účinek jde, byl nejvyšším soudem již vyřízen, jest další rozhodování o tom účinku bezpředmětné a proto se mohl nejvyšší soud omeziti na zrušení napadeného usnesení.

Čís. 9937.

Poměr § 1327 obč. zák. k § 1295 obč. zák.

Nelze se domáhati náhrady škody, jež nastala pozůstalým usmrceného odpadnutím neplacené pracovní síly v domácnosti a živnosti, třebaže usmrcený byl k této bezplatné práci úmluvou povinován.

(Rozh. ze dne 23. května 1930, R I 337/30).

Otec žalobkyně byl usmrcen automobilem řízeným prvním žalovaným a náležejícím druhému žalovanému. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných náhrady škody placením měsíčního důchodu, tvrdíc, že její otec jí vedl její cihelnu, takže mohla zastávati místo úřednice u firmy J., kde měla měsíčního platu 1.050 Kč, vlastně po připočtení vánoční remunerace v poměrné částce čistý měsíční plat 1.137 Kč 50 h, že se následkem otcova úmrtí musela tohoto místa vzdáti a věnovati se cihelně, čímž prý jí vzešla škoda v zažalované výši. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y : V s o u z e n é m p ř í p a d ě jest uvážiti, zda tu není případ § 1327 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení, nastane-li z ublížení smrt, musí býti nahrazeny nejen všechny výdaje, nýbrž také pozůstalým, o jejichž výživu